

DE STRIJD TEGEN DE HITTEGOLF.

Op het rangeerterrein klom de jonge speurder in den gereedstaanden trein, die om zeven uur zou vertrekken. Hij wilde methodisch te werk gaan. Eerst klom hij tot op het dak van den postwagen, maar hij kwam spoedig tot de conclusie, dat niemand zich staande kon houden op het halfronde dak, om dan nog bij een vaart van 70 K.M. met een ijzeren staaf een zwaren postzak van den paal te lichten. Wanneer men hetzelfde beproefde op de buffers van de postwagen, pleegde men eenvoudig zelfmoord, en tusschen de locomotief en den postwagen was geen andere wagen. Danny vond het detectivewerk verre van eenvoudig.

In zijn kamer van het station vond hij Grant. Hij zat voor de tafel, nadenkend een klein pakje bekijkend, dat voor hem lag. Hij zag zijn jongen vriend pas, toen dezen naast hem stond.

„Hallo,” zei Danny. „Ik heb gisteren gereisd in den postwagen — Charley Coleman is de dief niet,”

„Natuurlijk heeft hij het gisteren niet gedaan,” antwoordde Grant. „Hij steelt niet als jij naast hem staat. Maar dit — hij liet het pakje zien — vorige week stuurde ik dit oude halssnoer aangeteekend naar 'n juwelier, om 't te laten repareren. Het is van moeder geweest. En gisteren liet Grace het mij zien; ze had het gekregen, van Charley. De idioot! Steelt eerst een opvallend kostbaar snoer en laat het dan hier terugkomen. Had het zoogenaamd gekocht in een klein pandjeshuis! Heb je ooit zooiets onhandigs meegemaakt?”

„Maar,” stamelde Danny. „Gisteren was er geen mail, en Charley heeft niet gestolen. Heb het met eigen oogen toch gezien! De zak is wel gestolen, maar niet door hem!”

Zij waren het er over eens, dat de zaak wanhopig werd; er werd gestolen. Grant deed het niet, Coleman evenmin en een ander kon het niet doen. Danny keek ver twijfeld uit het raam, hopen tegen alle hoop in; zolang er een zweem van vermoeden tegen Grant bestond, wilde hij niet rusten. Peinzend keek hij langs de spoorlijn; maar daar was de oplossing niet te vinden; er was niets te zien dan Lem Boldin en de vroege sneltrain, die juist in den bocht was. Er kwam bijna geen rook uit den korten schoorsteen van de locomotief.

Met een sprong bijna was Danny weer naast Grant.

„Is er mail vanavond?”

„Ja.”

„Veel waarde?”

„Alleen brieven, meen ik. — Wat wil je?”

„Vanavond is de mail zeer kostbaar,” zei Danny. „Begrijp je? Laat het goed bekend worden: kostbare mail. Zorg er voor. Dan zal ik vandaag in den mailtrein reizen en den dief ontdekken.”

„Praat geen nonsens,” zei Grant nijdig. „Wat ben je van plan?” Maar Danny antwoordde alleen: „vanavond weet je alles,” en vertrok. Hij offerde 'n belangrijk deel van zijn spaarpot in een winkel van auto-onderdeelen en reisde 's middags met zijn bak naar het dichtstbijzijnde groote station, waar hij den mailtrein nam.

Hij ging onmiddellijk naar den postwagen; Charley Coleman was druk bezig en gaf geen aandacht aan Danny, die rommelde achter eenige kisten met eieren bij de deur.

„Kostbare mail vandaag,” praatte hij ondertusschen. „Er zijn juweelen bij van de burgemeestersvrouw, die gerepareerd moeten worden in Chicago. Groote ringen met diamanten, geloof ik. 'n Waarde van duizenden.”

„Heb ik ook gehoord,” antwoordde Coleman somber. „En ik wilde, dat de zak veilig en wel in den wagen lag.”

„Vandaag ben ik niet niet bang voor diefstal,” verzekerde Danny — „Zeg Charley, als postbeambte heb je toch het recht om op maildieven te schieten, niet?”

„Wat bedoel je?”

„Heb je twee revolvers? Mooi. — Een voor jou en een voor mij. Meer zeg ik niet.”

Coleman haalde ongeduldig zijn schouders op en vroeg niet verder. Hij opende de deur, want zij naderden het station. Onmiddellijk sloeg hem weer een vieze, dikke rookwolk in het gezicht, die bijna alle uitzicht belemmerde. Danny zat weer achter zijn kisten.

„'n Beetje naar links,” verzocht hij den beambte, die met den staaf gereed stond. „Nee, vraag nu asjeblieft niets.”

Daverend schoten zij langs het perron, waar zij door den zwarten rook slechts flauw de sterke booglampen konden zien. Op hetzelfde oogenblik dat Coleman zijn staaf uitstak, schoten twee felle lichtstralen vanuit den wagen in de duisternis.

„Weer niets,” gromde Coleman, toen hij de staaf zonder postzak weer binnen haalde — „Danny, wat doe je!?”

Danny was naar de handgreep van de noodrem gesprongen en trok er heftig aan.

„Ik heb het gezien, ik heb het gezien!” gilte hij verrukt. „De revolvers! Ik ook één. Gauw naar de machine!”

De trein verminderde snel vaart; nog voor de wagens met een doordringend knersn van de wielen stilstonden, sprong Danny uit den postwagen, gevolgd door Charley Coleman. Samen renden zij naar de locomotief. Nog voor de stoker van de machine kon springen, om te vragen waarom er geremd was, stond Danny in de kleine ruimte met een revolver voor hem; Coleman hield den machinist in bedwang. Toen de conducteurs verschenen en de be-

waking overnamen, haalde Danny triomphantelijk vanonder een stapel steenkool den postzak te voorschijn.

„Het was heel eenvoudig,” vertelde hij den volgenden avond. Het was in het huis van Charley Coleman. Grace en Grant zaten samen op den divan, want de gelukkige oplossing van de duistere zaak had Grant den moed gegeven, om de gewichtige vraag tot het meisje te richten, die er graag bevestigend op had geantwoord.

„Waar kon het anders gebeuren dan op de locomotief?”

Waarom zwierf Sam Boldin altijd langs de lijn, als de mailtrein naderde? Hij waarschuwde den machinist en den stoker, wanneer er kostbare mail was, er werd gezorgd voor veel en dikke rook en niemand zag dat de machinist met een langen ketelstoot den postzak afhaakte, voordat de postwagon nog voorbij den paal kwam. De zakken werden in den ketel verbrand. Het halssnoer hadden zij naar een pandjeshuis gebracht, waar Charley het den volgenden dag werkelijk voor Grace kocht. Gisteren lieten we het praatje rondgaan dat er kostbare stukken bij de mail waren, ik zorgde voor autolampen en een sterke electrische batterij, en ik kon alles zien ondanks de dikste rookwolken.”

„Nu heb je de 5000 dollar verdiend, die voor het arresteren van de maildieven is uitgelooft,” zei Grant. „Je moet je baantje er aan geven, Danny en naar school gaan. Iemand met hersens als jij, zal het ver brengen.”

„Ik wil niet naar school,” antwoordde Danny stug. „Ik wil blijven reizen en chocolade verkoopen en bij jou in de buurt blijven. En oppassen dat er niet weer post wordt gestolen.”

„Je moet naar de school in Stilton gaan,” hield Grant vol. „Daar ben ik ook geweest. En onder de vacaties logeer jij bij ons; Grace en ik zullen gauw trouwen.”

Danny keek zijn ouderen vriend aan.

„Ben jij ook in Stilton geweest? Goed, dan zal ik er heen gaan.”

Waar Grant, zijn held en ideaal, was geweest, wilde hij ook zijn.